

סֵדֶר הַלְמוּד לְשָׁנָה מִעֲבֹרֶת ז' אָדָר א:

לט טוב מאד להאדם שיהיה לו חדר מיוחד לו לבדו לעסק שם בעבודת השם ובפרט בהתבודדות ושיחה בינו לבין קונו ואמר שאפלו הישיבה בעצמה שיושבין בחדר מיוחד לבדו גם זה טוב מאד אך אפלו מי שאינו זוכה שיהיה לו חדר מיוחד אף על־פי־כן גם הוא יכול למצא פמה תחבולות להנהגה זו של התבודדות ולדבר בינו לבין קונו ואמר כי תחת הטלית הוא גם כן חדר מיוחד כי כשמשלים הטלית על עיניו יכולים לדבר בינו לבין קונו מה שרוצה גם יכולין לפרש שיחתו לפניו יתברך כששוכב עצמו על מטתו ומכסה עצמו בהסדין כמבאר לעיל אות כ"ג שכך נהג עצמו דוד המלך, עליו השלום גם יכולין לישב על הספר ויסברו אחרים שהוא לומד והוא יכול אז לדבר בינו לבין קונו ועוד יכולים למצא פמה תחבולות מי שחפץ באמת לנהג עצמו בהנהגה זו של התבודדות העולה על הכל שהיא יסוד שרש הקדשה והטהרה כמבאר כבר פמה פעמים, אבל טוב יותר להשתדל שיהיה לו חדר מיוחד כנ"ל (שם, סימן רע"ד רע"ה):

מ יכולים לצעק להשם יתברך בקול דממה דקה בצעקה גדולה מאד ושום אדם לא ישמע כלל כי אינו מוציא שום קול לחוץ רק הוא מציר היטב הצעקה במחשבה, ועין בפנים כל הענין (שם, סימן ט"ז):

מא אמר הלא החנוני דרכו להקיף בהקפה שיתנו לו לאחר זמן, ומדוע לא יאמר האדם איזה קפיטליך תהלים או ללמד או לעשות שאר מצוות ויהיה מנח ומוכן אצלו לעת הצורך כי יהיה זמן שיצטרך לזה שיגבה שכרו ופעלתו, ומדוע לא יהיה כמו שנותן

הַחֲנוּנֵי סְחוּרָה בְּהַקְפָּה (שָׁם, סִימָן רַע"א):

מב אָמַר: אֲפֹלוּ אִם הָאָדָם כָּמוֹ שֶׁהוּא אַף־עַל־פִּי־כֵן יִחַזַּק וַיֵּאמְרוּ
את לְבָבוֹ לְהַתְּפַלֵּל לְהַשְׁמֵם יִתְבָּרֵךְ וְאָמַר שִׁיחֲשֹׁב בְּלִבּוֹ, הֲלֹא אִם
אֲנִי רָחוֹק בְּעֵינַי מִהַשָּׁמַיִם יִתְבָּרֵךְ כָּל כָּךְ מִחַמַּת רַבּוּי עֲוֹנוֹתַי, אִם
כֵּן אֲדַרְבָּא, עַקֵּר שְׁלֵמוֹת הַתְּפִלָּה עַל יְדֵי דִיקָא כִּי הֲלֹא אָמְרוּ
רַבּוּתֵינוּ זְכוּרֵנוּם לְבָרְכָהּ, כָּל תְּפִלָּה שֶׁאֵין בָּהּ מִתְּפִלַּת פּוֹשְׁעֵי
יִשְׂרָאֵל אֵינָהּ תְּפִלָּה וַיִּלְפִּינָן מִקְטָרֶת שֶׁהָיָה בָּהּ חֶלְבָּנָה וְאִם כֵּן אִם
אֲנִי כְּפוֹשְׁעֵי יִשְׂרָאֵל חַס וְשָׁלוֹם, אִם כֵּן אֲדַרְבָּא, כָּל שְׁלֵמוֹת הַתְּפִלָּה
עַל יְדֵי דִיקָא וְכַנֵּ"ל וּבּוֹדְאֵי אֲנִי צָרִיד לְהַתְּחַזֵּק בִּיּוֹתֵר לְהַתְּפַלֵּל
לְהַשְׁמֵם יִתְבָּרֵךְ וּלְבַטֵּחַ בְּחַסְדֵי הַשָּׁמַיִם שֶׁיִּשְׁמַע וַיִּקְבֹּל גַּם אֶת תְּפִלַּתִּי
כִּי אֲדַרְבָּא, דִּיקָא עַל יְדֵי עַקֵּר שְׁלֵמוֹת הַתְּפִלָּה כִּי אֵי אֲפֻשֶׁר
לְהַקְטִיר קְטָרֶת בְּלֹא חֶלְבָּנָה נִמְצָא שְׁגָם חֶלְבָּנָה הוּא שְׁלֵמוֹת
הַקְטָרֶת וְכַמוֹ כֵּן הוּא לְעַנִּין תְּפִלָּה וְכַנֵּ"ל שֶׁבְּלֹא תְּפִלַּתִּי הִגְרוּעָה
הַמְצַטְרֶפֶת לְתְּפִלַּת יִשְׂרָאֵל לֹא הָיָה שְׁלֵמוֹת לְהַתְּפַלָּה (שָׁם, סִימָן
רַצ"ה):

וְעַיֵן עוֹד הַתְּחַזְּקוֹת גְּדוֹל לְעַנִּין תְּפִלָּה בְּ"שִׁיחֹת־הַר"ן" (אוֹת רַפ"ג)
מֵה שֶׁאָמַר לְעַנִּין בְּנֵי־הַנְּעוּרִים, שֶׁעַל־פִּי־רַב מְבַלְבֵּל אוֹתָם
בְּתְּפִלָּתָם מִחַמַּת שְׁלֹא זָכוּ לְהַתְּקַדֵּשׁ כָּרְאוּי בְּקִדְשֵׁת הַזְּוִיג, וְעַל כֵּן
כְּשֶׁעֲזוּמָדִים אַחֲר־כֵּךְ לְהַתְּפַלֵּל, קָשָׁה עֲלֵיהֶם מְאֹד לְהַתְּפַלֵּל וְהוּא
זְכוּרֵנוּ לְבָרְכָהּ, הַזְּהִיר עַל זֶה כַּמָּה פְּעָמִים לְבָלִי לְפַל בְּדַעְתּוֹ מִזֶּה
כָּלֵל, וּמָה דַּהּוּהַ הוּהַ, וּבְשִׁעַת הַתְּפִלָּה צָרִיכִין לְשַׁכַּח הַכֹּל לְגַמְרֵי
וּלְהַתְּגַבֵּר לְהַתְּפַלֵּל בְּשִׁמְחָה כָּרְאוּי תָּמִיד אֵיךְ שֶׁהוּא וּלְבַטֵּחַ בְּה'
יִתְבָּרֵךְ, שְׁסוּף כָּל סוּף יִזְכֶּה עַל־יְדֵי הַתְּפִלָּה לְנִצְחַת הַמְּלַחְמָה
וּלְהַתְּקַדֵּשׁ כָּרְאוּי וְאָמַר, שֶׁעַל זֶה הַצְּטַעַר אַבָּא בְּנֵי־מִין עַל תְּפִלַּתִּי
שֶׁתִּהְיֶה סָמוּךְ לְמַטְתִּי; מִטָּה הוּא לְשׁוֹן זְוִיג, וְזֶהוּ עַל תְּפִלַּתִּי שֶׁתִּהְיֶה

סְמוּכָה לְמִטָּתִי, הֵינּוּ שְׂאוּכָל לְהִתְפַּלֵּל אַחֲרֵיכֶם בְּסֻמוֹךְ מִיָּד, וְלֹא יִבְלָבֵל הָעֵינַיִן הַזֶּה אֶת תְּפִלָּתִי כֻּלָּל:

מִגְּהָאָדָם הַזּוֹכֶה לְהִיּוֹת רָגִיל לְהִתְבוּדָד בְּאַמֶּת וּלְפָרֵשׁ שִׁיחָתוֹ לְפָנֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ כְּרֵאוֹי בְּפָרֵט אִם זוֹכֶה לְהִתְבוּדָד בַּשְּׂדוֹת וּבִיעָרִים, אֲזִי הוּא מְרַגֵּישׁ בְּכָל פְּסִיעָה וּפְסִיעָה שְׂפוּסֵעַ שָׁם טַעַם גֵּן עֵדֶן גַּם אַחֲרֵיכֶם בְּשִׁחוּזֵר מִשָּׁם אֲזִי כָּל הָעוֹלָם חָדָשׁ בְּעֵינָיו וְנִדְמָה לוֹ כְּאִלוֹ הוּא עוֹלָם אַחֵר חָדָשׁ לְגַמְרֵי וְאִין הָעוֹלָם נִרְאָה בְּעֵינָיו כְּלָל כְּאֲשֶׁר מִקֵּדָם (חַיִּי מוֹתֵר"ן י"ז):

מִדְּבַשְׁהוֹדִיעַ עֵינַיִן הַתְּבוּדוֹת וְהַשִּׁיחָה בֵּינּוּ לְבֵין קוֹנּוֹ, דְּבַר עֲמוֹ מוֹרְנוֹ הָרַב הַצְּדִיק מוֹרְנוֹ הָרַב רַבִּי נְתָן, זִכָּר צְדִיק לְבִרְכָה, וְשָׂאֵל אֹתוֹ הֲלֹא הָאָדָם הוּא בַּעַל בְּחִירָה וְלֹא הַשֵּׁיב לוֹ בְּפִרוּשׁ רַק כְּאַחֵר יָד, כְּאֹמֵר אֶפְעַל-פִּי-כֵן, כְּלוֹמֵר אֶפְעַל-פִּי שְׂאִי אֶפְשָׁר לְבָאֵר לָךְ הָעֵינַיִן בַּשְּׂלֵמוֹת אֶפְעַל-פִּי-כֵן צָרִיכִין לְנַהֵג כֶּךָ וּמוֹרְנוֹ הָרַב רַבִּי נְתָן, זִכָּר צְדִיק לְבִרְכָה, לֹא הָיָה יָכוֹל לְשָׂאֵל יוֹתֵר, כִּי יִדַּע כִּי קָשִׁיָּא זֶה יְכוּלִין לְהַקְשׁוֹת גַּם עַל הַתְּפִלוֹת שֶׁסִּדְרוּ לָנוּ רַבּוֹתֵינוּ וְזָכוֹנָם לְבִרְכָה, מִכְּבָר עַל עֵינַיִן תְּשׁוּבָה וְהַתְּקַרְבוֹת לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, כְּגוֹן בְּרִכַּת הַשֵּׁיבָנוּ וְכִיּוֹצֵא (וְעֵינַיִן לְקַמֵּן בְּאוֹת צ"ג מַה שֶׁהִבֵּאתִי מִסְפָּר "לְקוּטֵי הַלְכוֹת" חֲשׂוֹן מִשְׁפָּט הַלְכוֹת פְּקֻדוֹן הַלְכָה ג') (שָׁם):

מַה אָמַר: טוֹב שִׁיאֵמַר הָאָדָם בַּשַּׁעַת הַתְּבוּדוֹת, כְּשִׁמְתְּבוּדָד בֵּינּוּ לְבֵין קוֹנּוֹ יֹאמֵר, הַיּוֹם אֲנִי מִתְחִיל לְהִתְדַבֵּק בָּךְ וַיַּעֲשֶׂה בְּכָל פַּעַם הַתְּחִלָּה כִּי כָּל הַתְּשׁוּבוֹת הוֹלְכִין אַחֵר הַתְּחִלוֹת וְאַפְלוֹ הַמְּחַקְרִים אֹמְרִים, שֶׁהַתְּחִלָּה הִיא כְּמוֹ חֲצִי דְבָר שֶׁל כָּל הַמַּעֲשֶׂה נִמְצָא מִמָּה נִפְשָׁךְ יַעֲשֶׂה בְּכָל פַּעַם הַתְּחִלָּה וַיֹּאמֵר כֵּן"ל כִּי מִמָּה נִפְשָׁךְ אִם הָיָה מִקֵּדָם טוֹב עֲכָשׁוּ יִהְיֶה טוֹב יוֹתֵר וְאִם חָס וְשָׁלוֹם, מִקֵּדָם לֹא הָיָה טוֹב בְּיָדָי צָרִיךְ וּמְכַרְח לַעֲשׂוֹת הַתְּחִלָּה חָדָשׁ (שָׁם):

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ה'ת"ד ✧ צִמְרָן מוֹהַר־רַנְיָה זצ"ל "צִדְקָה צְדִיקָה מִקֻּוֹה שִׁדְחָה צִדְחָה מִסְפְּרֵי רַבְנֵי יְהוּדָה תִּיקוֹן לְכַל" ✧
✧ "חֵק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות ✧

מו בראש השנה האחרון באומן היה אצלו נכדו החכם כמר ישראל בן בתו הצדקת מרת שרה זכרונה לברכה, ונכדו היה עדין נער קטן בן שלש או ארבע שנים ואז היה חזק מאד החולאת של רבנו זכרנו לברכה, כי היה סמוך להסתלקותו שנסתלק תכף אחר כך בחל-המועד סכות ואמר רבנו זכרנו לברכה, לנכדו הנ"ל: ישראל, התפלל עלי להשם יתברך שאשוב לבריאותי השיב: תן לי הזייגעריל שלך ואתפלל עליך ענה רבנו זכרנו לברכה הראיתם שכבר הוא גוטער יוד [יהודי טוב-אדם] כי מצוה שאתן לו חפץ בשביל שיתפלל ונתן לו ולקח הנער הזייגעריל והלך לו ואמר בזו הלשון: "גאט גאט לאז דער זיידע זיין גיזונד" [ה' ה' תעשה שהסבא יהיה בריא] והתחילו לשחוק העומדים שם ענה רבנו זכרנו לברכה, ואמר, כך צריכין לבקש מהשם יתברך וכי איך מתפללין להשם יתברך בענין אחר כלומר שכך עקר התפלה להשם יתברך בפשטות גמור כתינוק לפני אביו באשר ידבר איש אל רעהו (שם):

מז אמר אפילו כשאין יכולין לדבר בהתבודדות רק תבת רבנו של עולם בלבד גם בן טוב מאד (ועי' לעיל אות ב' מבאר שאפלו ההכנה לבד שפכין עצמו לדבר ואינו יכול לדבר כלל הוא גם בן טוב מאד), ואמר שיכולין להכיר באחד אם יש לו התבודדות (ועי' מזה בהקדמה ולקמן אות נ"ח) (שם):

מח לאחד צוה לו רבנו זכרנו לברכה, שיהיה לו התבודדות פעם אחת ביום ופעם אחת בלילה פעם אחת שאל רבנו זכרנו לברכה, לאיש אחד מאנשיו אם הוא רגיל להיות גונח ומתאנח (שקורין קרעכצין) בשעת התבודדות, והשיב לו הן שאל אותו עוד אם הוא גונח ומתאנח מעמק הלב ענה ואמר לו רבנו זכרנו

לְבָרְכָהּ, כְּשֶׁאֲנִי עוֹשֶׂה גְּנִיחָה וְאַנְחָה: אִם אֲנִי אוֹחֵז יָדַי עַל הַשְּׁלֶחַן
 אִזּוּ בְּשַׁעַת הָאֲנָחָה אִזּוּ אֵי אֶפְשָׁר לִי אַחֲר־כֵּף לְהָרִים וְלִטֹּל אֶת יָדַי
 מֵעַל הַשְּׁלֶחַן וְצָרִיד אֲנִי לְהִמָּתִין אִיזָה שָׁעָה עַד שְׁחֹזֵר בִּי כֹחִי:

פַּעַם אַחַת אָחִז רַבְּנֵנוּ זְכוֹרֵנוּ לְבָרְכָהּ, אֶת הָרַב הַצַּדִּיק רַבֵּי שְׁמוּאֵל
 אִיזִיק זְכוֹרֵנוּ לְבָרְכָהּ, כְּנֶגֶד לְבוֹ, וְאָמַר לוֹ, בְּשִׁבִיל מְעַט דָּם כְּזֶה
 (הֵינּוּ שֶׁבְּחַלֵּל הַלֵּב) תֵּאֲבֹד אֶת הָעוֹלָם הַזֶּה וְהָעוֹלָם הַבָּא וּבְלִשׁוֹן
 אֲשַׁכְּנֵנוּ אֵיבָעַר אֶ בִּיסְעֵלְעַ בְּלִיט זְאֵלְסֵט אָהֵן וְוֵעֵרִין דִּיא וְוֵעֵלֵט אָוֵן
 יַעֲנֵעַ וְוֵעֵלֵט תִּרְגִּיל עֲצֻמָּךְ לְהִתְאַנַּח הַרְבֵּה לְפָנַי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ עַד
 שְׁתַּפְּטֹר אֶת הַדָּם הַזֶּה וְתִכְנִיעַ אֶת הָרַע שָׁבוּ וְתִזְכֶּה לְבַחֲיַנְתָּ וְלִבִּי
 חָלַל בְּקִרְבִּי (שָׁם):

פַּעַם אַחַת דִּבֵּר רַבְּנֵנוּ זְכוֹרֵנוּ לְבָרְכָהּ, עִם הָרַב יַעֲקֹב יוֹסֵף מֵעַנִּין
 עֲבוֹדַת הַשֵּׁם כְּדַרְכּוֹ תְּמִיד וְסֵפֶר לוֹ, מִשָּׁל לְמַלְךְ שֶׁשָּׁלַח אֶת בְּנוֹ
 לְמַרְחָקִים לְלַמֵּד חֲכָמוֹת, אַחֲר־כֵּף בָּא הַבֵּן לְבֵית הַמֶּלֶךְ מְלָמֵד בְּכָל
 הַחֲכָמוֹת פַּעַם אַחַת צָוָה הַמֶּלֶךְ עַל הַבֵּן לְקַח אִיזָה אָבִן גָּדוֹל מְאֹד
 (כְּמוֹ אָבִן הַרְחִים) וְלִשָּׂא אוֹתוֹ עַל עֲלִיּוֹת בֵּיתוֹ וּמִסְתַּמָּא לֹא הָיָה יָכוֹל
 הַבֵּן לִשָּׂא וּלְהָרִים אֶת הָאָבִן כִּי הָיָה אָבִן גָּדוֹל וְכָבֵד מְאֹד וְנִצְטַעַר
 הַבֵּן מְאֹד עַל שְׂאֵי אֶפְשָׁר לוֹ לְמַלְאוֹת רְצוֹן אָבִיו הַמֶּלֶךְ עַד שֶׁגָּלָה
 לוֹ הַמֶּלֶךְ דַּעְתּוֹ אַחֲר־כֵּף וְאָמַר לוֹ, הִיַּעֲלֶה עַל דַּעְתְּךָ שֶׁאֲנִי אֲצִוֶּה
 עָלֶיךָ דָּבָר כְּבֵד כְּזֶה לְקַחַת הָאָבִן כְּמוֹ שֶׁהוּא וְלִשָּׂא וּלְהָרִים אוֹתוֹ,
 הַתּוֹכֵל לַעֲשׂוֹת דָּבָר כְּזֶה עַל־פִּי חֲכָמְתְּךָ הַגְּדוֹלָה, רַק כָּל כּוֹנֵנִי הָיָה
 שֶׁתִּקַּח פְּטִישׁ חֲזָק וְתִכֶּה וְתִפּוּצֵץ אֶת הָאָבִן לְחֲתִיכוֹת קִטְנוֹת, וּבְזֶה
 תּוֹכֵל לְהַעֲלוֹת אוֹתוֹ עַל הָעֲלִיָּה כְּמוֹ כֵּן הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ צָוָה עָלֵינוּ
 שֶׁנִּשָּׂא לְבָבֵנוּ אֶל כַּפִּים אֶל אֵל בְּשָׁמַיִם וּלְבָבֵנוּ הוּא לֵב אָבִן גָּדוֹל
 וְכָבֵד מְאֹד וְאֵי אֶפְשָׁר לְהָרִים אוֹתוֹ בְּשׁוֹם אָפֶן רַק עַל־יְדֵי שִׁיקָח
 פְּטִישׁ שֶׁהוּא הַדְּבוּר וְעַל יְדוֹ יְכוּלִין לְשִׁבֵּר וּלְפּוּצֵץ אֶת לֵב הָאָבִן

וְאִזּוּ נוֹכַל לְהַרִים אוֹתוֹ לְהַשִּׁים יְתַבְרַךְ וְהַבִּין:

עוֹד פֶּעַם אַחַת דִּבֵּר רַבֵּנוּ, זְכוֹרֵנוּ לְבִרְכָה, מֵעַנִּין שְׂצָרִיכִין לְעַסֵּק הַרְבֵּה בְּאַמִּירַת תְּהִלִּים וְתַחֲנוּת וּבִקְשׁוֹת וְהַתְּבוּדוֹת וְכוּ' וְשָׂאל אוֹתוֹ הָרַב הַצַּדִּיק רַבִּי יוֹדִיל, זְכוֹר צַדִּיק לְבִרְכָה, אֵיךְ לֹקְחִין לֵב (רְצוֹנוֹ לֹאֵר אֵיךְ זֹכִין שְׂיִהְיוּ הַדְּבוּרִים בְּהַתְּעוֹרְרוֹת הַלֵּב), הַשֵּׁיב לּוֹ רַבֵּנוּ זְכוֹרֵנוּ לְבִרְכָה, תֹּאמְרוּ לִי אֲצַל אֵיזָה צַדִּיק קַבְּלָתֶם הַתְּעוֹרְרוֹת הַלֵּב, הָעֶקֶר הוּא הָאֲמִירָה בַּפֶּה לְהַרְבּוֹת בַּפֶּה דְּבוּרִים שֶׁל תַּחֲנוּת וּבִקְשׁוֹת וְהַתְּעוֹרְרוֹת הַלֵּב בָּא מִמִּילָא:

לְאַחַד מִגְּדוּלֵי מְקַרְבֵּיו צִוָּה לּוֹ בִּימֵי נְעוּרָיו שֶׁל הַמְּקַרֵּב הַנַּ"ל, שְׂבִשְׁעַת הַתְּבוּדוֹת יְדַבֵּר הַרְבֵּה בְּפִרְטוּיֹת עִם כָּל אֵיבָרֵי גּוּפוֹ וַיִּסְבִּיר לָהֶם שֶׁכָּל תַּאֲוֹת הַגּוּף הַכָּל, כִּי הֵלֵא סוּף כָּל אָדָם לָמוֹת וְהַגּוּף לְקַבְּרוֹת יוֹבֵל וְכָל הָאֵיבָרִים יִבְלוּ וַיִּתְרַקְבוּ וְכוּ' וְעוֹד דְּבוּרִים כִּיּוֹצֵא בְּאֵלָה וְהַתְּנַהֵג כֶּךָ אֵיזָה זְמַן וְאַחֲרֵיכֶן סִפֵּר עִם רַבֵּנוּ זְכוֹרֵנוּ לְבִרְכָה, וְהַתְּנַצֵּל לְפָנָיו בְּאֲשֶׁר שֶׁהַגּוּף אֵינוֹ שׁוֹמֵעַ וּמְרַגֵּישׁ כָּלֵל כָּל טַעֲנוֹתָיו וְדַבְּרָיו עִמוֹ אָמַר לּוֹ רַבֵּנוּ זְכוֹרֵנוּ לְבִרְכָה, חֲזַק בְּעַנִּין זֶה וְאַל תִּרְפֶּה יָד מִזֶּה וְתִרְאֶה אַחֲרֵיכֶן מַה שְׂיִהְיֶה מִהַדְּבוּרִים הָאֵלֶּה, וְשָׁמַע לְעֲצָתוֹ וְקִים דְּבָרָיו, עַד שֶׁזָּכָה אַחֲרֵיכֶן שֶׁכָּל אֵיבָר וְאֵיבָר שֶׁדִּבֵּר עִמוֹ בְּפִרְטוּיֹת נִמְשָׁךְ אַחֲרֵי דְבָרָיו כָּל כֶּךָ עַד שֶׁיּוֹצֵא מִהָאֵיבָר הַזֶּה שֶׁדִּבֵּר עִמוֹ כָּל הַחַיּוֹת מִמָּשׁ וְנִשְׂאָר בְּלֹא כַח וְהִרְנָשָׁה כָּלֵל וְזֶה רָאָה בְּחוּשׁ בְּאֵיבָרִים הַחַיּוֹנִים, כְּגוֹן אֲצַבְעוֹת יָדָיו וְרַגְלָיו וְכוּ' וְכִיּוֹצֵא בְּזֶה עַד שֶׁכִּשְׁהַתְּחִיל לְדַבֵּר עִם הָאֵיבָרִים הַפְּנִימִים שֶׁהַחַיּוֹת תָּלוּי בָּהֶם, כְּגוֹן הַלֵּב וְכוּ' יוֹצֵא הָיָה צָרִיךְ לְצַמְצֵם דְּבָרָיו מְאֹד בְּכַדֵּי שֶׁלֹּא תֵצֵא מִפְּנֵי הַחַיּוֹת מִמָּשׁ כִּנַּ"ל:

וְשָׁמַעְתִּי שֶׁפֶּעַם אַחַת דִּבֵּר הָאִישׁ הַנַּ"ל עִם הַמְּקַרְבִּים אֵלָיו מֵעַנִּין אֵיךְ שֶׁהָעוֹלָם הַזֶּה אֵינוֹ כְּלוּם וּמָה הוּא הַתְּכִלִּית מְכָל עַנְיָנֵי הַגּוּף

וְכוּ' כַּנ"ל וּבְתוֹךְ דְּבָרָיו נִתְעַלֵּף וְהִתְחִיל לְגֹעַ (וּבְלִשׁוֹן אֲשַׁכְּנֵנוּ שְׁנֵי שָׂאֵר
 חֲלָשׁוֹת) וּבִיגִיעוֹת גְּדוּלוֹת שָׁב וְנִתְעוֹרַר בּוֹ חֵיוֹתוֹ, וְאָמַר אֲזִי שְׂזוּכָה
 עַל-יְדֵי קְדוּשַׁת רַבֵּנוּ זְכוּרֵנוּ לְבִרְכָה, לְמִדְרָגָה זוֹ אֲשֶׁר בְּכָל עֵת
 שְׁמִזְכִּיר עֲצֻמוֹ הַיָּטִב מִיִּרְאֵת הָעֵנֶשׁ וְהַסּוּף וְהַתְּכָלִית שֶׁל כָּל עֵנִינִי
 הָעוֹלָם הַזֶּה אֲזִי מְרַגֵּישִׁין כָּל אֵיבָרָיו אֶפְלוֹ אֶצְבַּע הַקָּטָן שֶׁבְּרַגְלָיו
 מִמָּשׁ כְּמוֹ שְׂשׂוּכָבִין כְּבָר וּמִרְקִיבִין וְכוּ' עַד שֶׁצָּרִיךְ הִתְחַזְּקוֹת גְּדוּל
 לְהַחֲזִיק חֵיוֹתוֹ בְּקָרְבוֹ שֶׁלֹּא תֵּצֵא נַפְשׁוֹ מִמָּשׁ רַחֲמָנָא לְצַלָּן,
 וְשִׁמְעֵתִי בְּשֵׁם רַבֵּנוּ זְכוּרֵנוּ לְבִרְכָה, שֶׁאָמַר גַּם לְכַמָּה אֲנָשִׁים
 אַחֲרָיִם, מִחֲמַת שֶׁהִגּוּף שֶׁלְכֶם עָב מְאֹד וְחֹזֵק בְּהַתְּאַוּוֹת, עַל כֵּן
 דִּאֲרַפֵּט אִיר אִיהֶם אִסְאֵךְ אֶהֱיֵן דּוֹלְעֵן עִם דְּבוּרִים קְדוּשִׁים מֵעַנִּין
 הַתְּכָלִית וּמִמִּילָא מוֹבָן שֶׁצָּרִיכִין לְדַבֵּר גַּם כֵּן עִם עֲצֻמוֹ דְּבוּרִים
 הַרְבֵּה מֵעַנִּין הִתְחַזְּקוֹת כִּי שֶׁלֹּא יִרְפוּ יָדָיו לְגַמְרֵי חַס וְשָׁלוֹם, (וְעֵין
 לְעֵיל אוֹת ט"ז):

עוֹד מוֹבָא שָׁם דָּף כ' אֲשֶׁר פִּעַם אַחַת אָמַר מוֹרְנוּ הָרַב רַבִּי נֶתָן,
 זְכוּר צְדִיק לְבִרְכָה, לְאֲדוּנֵנוּ מוֹרְנוּ וְרַבֵּנוּ הַקְּדוּשׁ, זְכוּר צְדִיק לְבִרְכָה,
 בְּדַרְךְ קְבֻלָּנָא: יִגְעֵתִי בְּקִרְאֵי נַחַר גְּרוּנֵי כָּלוּ עֵינַי מִיַּחַל לְאֵלְקֵי
 וְהָרִים אֲדוּנֵנוּ מוֹרְנוּ וְרַבֵּנוּ זְכוּר צְדִיק לְבִרְכָה, אֵת יָדָיו מְעַט וְאָמַר
 בְּלִשׁוֹן רַכָּה, אִם כֵּן מַה לְעֲשׂוֹת (כְּלוּמַר כִּי בּוֹדָאי אָסוּר לְהַרְהֵר אַחֲרָיו
 יִתְפָּרֵךְ וּבּוֹדָאי צְדִיק הַשֵּׁם) אַחֲר־כֵּךְ אָמַר לוֹ הֲלֹא אִם דָּוִד הַמֶּלֶךְ עָלָיו
 הַשָּׁלוֹם, אָמַר יִגְעֵתִי בְּקִרְאֵי נַחַר גְּרוּנֵי הָיָה כְּפִשׁוּטוֹ שֶׁכְּבָר קָרָא
 כָּךְ עַד שֶׁהָיָה עֵיף וַיִּגַּע מִמָּשׁ בְּקִרְאוֹ גְּרוּנוֹ מִמָּשׁ בְּפִשְׁטוֹת, אֲבָל
 אַתָּה תִּהְיֶה לָּאֵל עַדִּין בְּכַחַךְ וְכוּ' (מֵאֲמָרִים הַמְּדַבְּרִים מֵעַנִּין תְּפִלָּה
 וְהִתְבוּדָּוִת כְּמוֹ שֶׁכָּתְבוּ בְּסֵפֶר "לְקוּטֵי עֲצוֹת" הַנּוֹבְעִים וְהַיּוֹצֵאִים מִהַתּוֹרוֹת
 הַנִּפְלְאוֹת שֶׁבְּסֵפֶר "לְקוּטֵי מוֹהַר"ן חֵלֶק רֵאשׁוֹן וְרֵשֶׁמֶתִי אֲצַל כָּל אוֹת מְקוֹר מוֹצְאוֹ
 מֵאִיזָה תּוֹרָה הוּא לְמַעַן אִם יִרְצֶה הַקּוֹרֵא לִידַע הַדְּבָרִים בְּשָׂרְשָׁם וְרֵאיוֹתֵיהֶם יְעִין

זֶקֶק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ה'ת"ח - צמח מזהרני"ת זצ"ל "צדק צני מצוה שד"ק מצהר מצפוי רבנו יהיה תיקון רב" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

בפנים הספר "לקוטי מוהר"ן" בעצמו):

מט עקר הכלי זין של איש ישראל הוא התפלה וכל המלחמות שצריך האדם לכבש הן מלחמת היצר הרע הן שאר מלחמות עם המונעים והחולקים הכל על ידי תפלה ומשם כל חיותו על כן מי שרוצה לזכות לקדשת ישראל באמת צריך להרבות בתפלות ובקשות ושיחות בינו לבין קונו כי זה עקר הכלי זין לנצח המלחמה (לקוטי מוהר"ן חלק ראשון סימן ב):

ועין בספר "עלים לתרופה" ממורנו הקדוש הרב רבי נתן, זכר צדיק לברכה, שכתב שם, אשר כל לשון ולשון הקדוש של רבינו, זכר צדיק לברכה, שמזכיר אצל כל דבר יש לו כח מיוחד לעורר ולחזק את לב הישראלי לעסוק בזה ומי שמשים אל לבו שכל כלי זין שלו הוא התפלה וכו' מתעורר מחדש לעסוק בזה כי יחשוב בלבבו אם אין לי כח לחם כל כך כמו השרים הגדולים, אבל הלא אני כמו איש חיל פשוט שגם הוא לזקח כלי זין מבית המלך ומכרח ללמד תכסיסי מלחמה וכו' בכל יום והכל בכח המלך והשרים המלמדים אותו וכו' ואיך שהוא אני יודע שהמלחמה ארצה וחזקה מאד ואין לי שום כלי זין וכו' כי אם מעט דבור פי וגם זה בישועת השם ונפלאותיו העצומים וכו' עין שם):

ואם האדם מרבה בתפלה והתבודדות ימים ושנים הרבה ואף על פי כן הוא רואה בעצמו שעדין הוא רחוק מאד מהשם יתברך ונדמה לו שהשם יתברך כמסתיר פנים ממנו חם ושלום, אל יטעה חם ושלום, שהשם יתברך אינו שומע תפלותיו ושיחותיו כלל, רק יאמין באמונה שלמה, שהשם יתברך שומע ומאזין ומקשיב כל דבור ודבור של כל תפלה ותחנון ושיחה ואין שום דבור נאבד חם ושלום, רק כל דבור ודבור עושה רשם למעלה מעט ומעורר

רַחֲמֵי יִתְבָּרֵךְ בְּכֹל פֶּעַם אֲךָ עֲדִין לֹא נִגְמַר בְּנִין הַקֹּדֶשׁ שֶׁהוּא
 צָרִיךְ לְכַנֵּס בּוֹ וּבְרִבּוֹת הַיָּמִים וְהַשָּׁנִים אִם לֹא יִהְיֶה טַפֵּשׁ וְלֹא יִפְלֵ
 בְּדַעְתּוֹ בְּשׁוּם אִפְּן בְּעוֹלָם, וַיִּתְנַבֵּר וַיִּתְחַזַּק וַיִּתְאַמֵּץ בְּתַפְלָה יוֹתֵר
 וַיּוֹתֵר, אָז עַל־יְדֵי רַבּוּי הַתְּפִלוֹת יִכְמְרוּ רַחֲמֵי יִתְבָּרֵךְ, עַד שֶׁהַשֵּׁם
 יִתְבָּרֵךְ יִפְנֶה אֵלָיו וַיֵּאִיר לוֹ פָּנָיו וַיִּמְלֵא חֶפְצוֹ וּרְצוֹנוֹ בְּכַח הַצְּדִיקִים
 הָאֱמֵתִיִּים וַיִּקְרַבְהוּ בְּרַחֲמִים וּבְחַמְלָה גְּדוֹלָה:

וְאַפְלוּ אִם הָאָדָם זֹכֶה לְפַעֲמִים לְאַיִזָּה יְשׁוּעָה וְהִתְקַרְבוּת קִצָּת, אֵל
 יַחֲשֹב שְׂזֻכָּה לָזֶה עַל יְדֵי תְּפִלָּתוֹ וּמַעֲשָׂיו הַטּוֹבִים, כִּי כָּל הַמַּעֲשִׂים
 טוֹבִים מֵאֵתוֹ יִתְבָּרֵךְ כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוּרָנָם לְבִרְכָה עַל
 הַפְּסוּק "מִי הַקְּדִימָנִי וְאַשְׁלָם" מִי עָשָׂה לִי מְזִוְזָה טָרָם שְׁנַתַּתִּי לוֹ
 בַּיִת וְכוּ' וְלֹא חֶסֶדוֹ הַגְּדוֹל כְּכֹר הָיָה נִטְבָּע חֵם וְשָׁלוֹם, בְּמָה
 שֶׁהָיָה נִטְבָּע רַחֲמָנָא לְצַלָן (וְעֵין לְקַמֵּן אוֹת צ"א):

נ עַקֵר הַחַיּוֹת מְקַבְּלִין מִהַתְּפִלָּה, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: "תְּפִלָּה לְאֵל חַיִּי"
 [אֲנִי אֲרַחֵא אֶעֱתִיק פֶּה מִה שֶׁסִּיפֵר הָרַב נִפְתְּלֵי זצ"ל, אֹדוֹת הַסִּיפּוֹר הַזֶּה. בְּתַחֲלַת
 הַתְּקַרְבוֹתוֹ לְאֲדוֹנָנוּ מוֹרְנוּ וְרַבְּנוּ, זְכוּר צְדִיק לְבִרְכָה, רָאָה בַּחֲלוֹם, שֶׁבָּא אֵלָיו אֶחָד מֵעוֹלָם
 הָעֲלִיּוֹן וְשָׁאַל אוֹתוֹ לְאַיִזָּה צְדִיק הוּא מְקַרֵב. הֵשִׁיבוֹ: לְאֲדָמוֹ"ר מְבַרְסֵלֵב, זְכוּר צְדִיק לְבִרְכָה.
 וַיִּבְקֶשְׁהוּ, שִׁיאֲמַר לוֹ אֵיזָה דְּבַר־תּוֹרָה שֶׁשָּׁמַע מִפִּיו. וּלְפִי שְׁוִיָּה הָיָה תַּכְפֵּף אַחֲרַי שְׁמַעוּ
 מֵאֲדוֹנָנוּ מוֹרְנוּ וְרַבְּנוּ, זְכוּר צְדִיק לְבִרְכָה, אֵת הַתּוֹרָה: "תְּהַמַּת יְכַסִּימוֹ" שֶׁבְּ"לְקוֹטֵי־מוֹתֵר"ן"
 (חֵלֶק רֵאשׁוֹן, סִימָן ט'), הַמַּתְחַלֵּת: "כִּי עַקֵר הַחַיּוֹת מְקַבְּלִין מִהַתְּפִלָּה, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: תְּפִלָּה
 לְאֵל חַיִּי וְכוּ'", אָמַר לוֹ הָרַב נִפְתְּלֵי, הַדְּבַר הַזֶּה מִהַתְחַלֵּת הַתּוֹרָה הַזֹּאת. וּבְשִׁמְעוֹ זֹאת
 נִתְלַחֵב מְאֹד בְּהַתְלַחְבוֹת עֲצוּם וְנִשְׁנָב וּבְתִשׁוּקָה עֲצוּמָה וְנִשְׁנָבָה, וּמִגְדֵּל הַתְּלַחְבוֹתוֹ
 וְתִשׁוּקָתוֹ הָרִים עֲצָמוֹ הָאִישׁ מִהָעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן לְמַעְלָה לְמַעְלָה, עַד שֶׁנִּעְלַם מֵאֵתוֹ. וְאַחֲרֵי־כֵן
 בָּא הָרַב נִפְתְּלֵי, זְכוּר צְדִיק לְבִרְכָה, לְאֲדוֹנָנוּ מוֹרְנוּ וְרַבְּנוּ, זְכוּר צְדִיק וְקְדוֹשׁ לְבִרְכָה, וַיְסַפֵּר
 לוֹ אֵת מְרָאֵה הַחֲלוֹם הַזֶּה. עָנָה וְאָמַר לוֹ אֲדוֹנָנוּ מוֹרְנוּ וְרַבְּנוּ, זְכוּר צְדִיק וְקְדוֹשׁ לְבִרְכָה:
 "זְכִי אַתֶּם סְבוּרִים, אֲשֶׁר גַּם בְּעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן שׁוֹמְעִים אֵת דְּבָרֵי תּוֹרָתִי כְּשֶׁמְעֵכֶם פֶּאֶן; לֹא

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ה'תכ"ג
זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר ע"י הוצאת נצחתי ונצח"י שעי"י ישיבת תיקון המידות

בן היא. שם פִּשְׁשׁוּמֵעִין איזה דבור משמי הוא ענין אחר לְגַמְרִי"ל גַּם עַל־יְדֵי תְּפִלָּה מִשְׁפִּיעַ חַיּוֹת לְכָל שְׁלֹשָׁה חֳלָקֵי עוֹלָם, שָׁהִם: עוֹלָם הַשָּׁפָל, עוֹלָם הַכּוֹכָבִים וְעוֹלָם הַמַּלְאָכִים וְעַל כֵּן עַל־יְדֵי תְּפִלָּה מְעוֹרָר כַּח הַמַּלְאָכִים, הַמְּנַהֲגִים אֶת הַכּוֹכָבִים הַמְּמַנִּים עַל הָעֲשָׂבִים וְהַצְמָחִים שֶׁבְּעוֹלָם הַשָּׁפָל הַזֶּה וּמְכִים אוֹתָם וְאוֹמְרִים לָהֶם שִׁיגְדְלוּ, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ ז"ל אֵין לָךְ עֵשֶׂב מְלֻמָּטָה, שֶׁאֵין לוֹ כּוֹכָב וּמְלֶאכֶּה, שֶׁמְכָה אוֹתוֹ וְאוֹמֵר לוֹ: גְּדֵל גַּם יִשְׂרָאֵל מִפְּרִנְסִין לְאֲבִיהֶם שֶׁבְּשָׁמַיִם בְּתַפְלָתָם, וְכִפִּי שֶׁמִּפְּרִנָּם לְאֲבִיו שֶׁבְּשָׁמַיִם בְּתַפְלָתוֹ, כֵּן זֹכֶה הָאָדָם לְמִצְאָה אֶת פְּרִנְסוֹתוֹ וְזֶה שֶׁאָמַר הַכַּתוּב: "שִׁמְרוּ עֲדוֹתַי", הֵינּוּ שֶׁמְרוּ אֶת הַתְּפִלָּה, שֶׁעַל־יְדֵיהָ אָנוּ מְעִידִין עַל אַחַדוֹתָיו, וְעַל־יְדֵי זֶה: "וְחַק נָתַן לָמוֹ", וְחַק לְשָׂנֵא דְמִזֹּנָא הוּא (בִּיצָה ט"ז) גַּם עַל־יְדֵי תְּפִלָּה זֹכֶה הָאָדָם לְמִצְאָה אֶת זְוִיגוֹ, אֵךְ כְּשֶׁאָדָם עוֹמֵד לְהַתְּפִלֵּל אֵז בָּאִים מִחֲשָׁבוֹת זָרוֹת וְקַלְפוֹת וּמִסְכָּבִים אוֹתוֹ וְנִשְׁאָר בַּחֲשֵׁךְ וְאֵינוֹ יָכוֹל לְהַתְּפִלֵּל וְתַכְלִית הַתְּקִנָּה לָזֶה שֶׁתִּרְאֶה שֶׁיֵּצְאוּ הַדְּבוּרִים מִפִּיךָ בְּאַמֶּת וְעַל־יְדֵי־זֶה הַתְּבָה הַיּוֹצֵאת מִפִּיךָ בְּאַמֶּת, הִיא תָּשִׂים לָךְ פֶּתַח בַּחֲשֵׁךְ שֶׁאֵתָּה נִצּוֹד בּוֹ וְתִזְכָּה לְהַתְּפִלֵּל הַיָּטִב וְהָעֶקֶר שֶׁבְּתַפְלָתוֹ וְתַחֲנַתּוֹ וְשִׁיחָתוֹ בֵּינוֹ לְבֵין קוֹנּוֹ, אֶף־עַל־פִּי שֶׁאֵי אֶפְשָׁר לוֹ לְדַבֵּר שׁוֹם דְּבוּר מִגְּדֹל הַחֲשֵׁךְ וְהַבְּלוּל הַמְּסַבֵּב אוֹתוֹ מְאֹד מְאֹד מְכַל צַד, אֶף־עַל־פִּי־כֵן עַל כָּל פָּנִים יִרְאֶה לְדַבֵּר הַדְּבוּר בְּאַמֶּת בְּאִיזָה מְדֻרְגָּה נְמוּכָה, כְּגוֹן לְמִשְׁלַל שִׁיאֵמַר ה' הוֹשִׁיעָה וְכו' בְּאַמֶּת אֶף־עַל־פִּי שֶׁאֵינוֹ יָכוֹל לְדַבֵּר בְּחַיּוֹת כְּרָאוּי אֶף־עַל־פִּי־כֵן יִכְרִיחַ עֲצָמוֹ עַל כָּל פָּנִים לְדַבֵּר הַדְּבוּר בְּאַמֶּת בְּפִשְׁטוֹת כְּפִי מַה שֶׁהוּא וְעַל־יְדֵי־זֶה יֵאִיר לוֹ הָאֵמֶת שִׁיּוּכַל לְהַתְּפִלֵּל וּלְפָרֵשׁ שִׁיחָתוֹ הַיָּטִב בְּחֶסְדּוֹ הַגָּדוֹל יִתְבָּרַךְ וְעַל־יְדֵי־זֶה הוּא מְתַקֵּן וּמְקַיֵּם כָּל הָעוֹלָמוֹת גַּם עַל־יְדֵי־זֶה יִזְכָּה לְבַקֵּעַ פְּתָחִים

לְהַחְזִיר גַּם אַחֲרַיִם בְּתִשְׁבֻּבָה לְהוֹצִיאָם מִמְצוּדוֹת שֶׁהֵם נִצְוִדִים
 בָּהֶם (שָׁם, סִימָן ט):

וְעַיִן בְּסֵפֶר "עֲלִים לְתִרְוַפָּה" שֶׁכָּתַב שָׁם: נָא מְאֹד בְּנֵי, הִזְהַר
 וְהִזְהַר לְקַיִם הָעֵצָה הַנְּזַכֶּרֶת לְעִיל בְּאַפֵּן שֶׁתּוֹכֵל לַחֲטֹף מִתּוֹךְ
 הַחֲשֵׁךְ לְהַתְּפִיל בְּכּוֹנָה, כִּי הָעֵצָה הַזֹּאת בְּדוּקָה וּמְנִסָּה אֲלֵפִים
 פְּעָמִים אֶךְ אֶף-עַל-פִּי-כֵן הַבֵּעַל-דָּבָר מִתְגַּבֵּר מְאֹד מְאֹד בְּכָל פַּעַם
 בְּחֲשֵׁךְ עֲצוּם בְּכָל תְּפִלָּה וּמִסֵּדֶר בְּמַחְשְׁבָתוֹ מִחֲשָׁבוֹת מְבֻלְבָלוֹת
 הַרְבֵּה בְּלִי שְׁעוֹר, וְצָרִיכִין בְּכָל תְּפִלָּה לְזַכֵּר כִּמְהָ פְּעָמִים עֵצָה
 הַזֹּאת לְפָנוֹת עֶרְף מִהַחֲשֵׁךְ וְהַבְּלִבוֹלִים וְלִהְיוֹתֵדִיל לְדַבֵּר הַדְּבָר
 בְּאַמֶּת כְּפִי מֶה שֶׁהוּא, וְאִז יֵאִיר לוֹ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ הַפְּתָחִים וְכוּ', עַד
 שִׁיקִיִּם כָּל הָעוֹלָמוֹת בְּתִפְלוּתָיו רְאֵה בְנֵי, וְחַכֵּם, הַחֲלוּק בְּרַגַע
 אַחַת אֲצֵל הָאָדָם, כִּי קֹדֶם סִבַּב אוֹתוֹ הַחֲשֵׁךְ כָּל כָּךְ, וּבְרַגַע קָלָה
 שֶׁהַמְּשִׁיךְ עֲצָמוֹ לְדַבֵּר דְּבָר אֶמֶת, זָכָה לְקַיִם כָּל הָעוֹלָמוֹת, כִּי זֶה
 כָּל הָאָדָם, שֶׁתְּלוּיִים בּוֹ כָּל הָעוֹלָמוֹת בְּכָל רִגַע, אֶךְ גִּדֹּל הַהִתְגַּדְּרוֹת
 שֶׁמִּתְגַּרִּין בּוֹ הוּא בְּלִי שְׁעוֹר אֶךְ כְּבָר הַקָּדִים לָנוּ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ
 רְפוּאָה עַל-יַדֵּי צְדִיקֵי אֶמֶת וְכוּ' וְאַחֲרֵי הוֹדִיעַ אֱלֹקִים לָנוּ אֵת כָּל
 זֹאת, רְאוּ לָנוּ וְכוּ' לְחַתֵּר בְּכָל עֵת לְקַיִם דְּבָרֵיהֶם בְּאַמֶּת, עַיִן שָׁם:
 נֵא צָרִיךְ לְהִרְגִיל עֲצָמוֹ לְהַתְּפִיל עַל כָּל מֶה שֶׁיִּחַסֵּר לוֹ בְּכָל עֵת,
 הֵן פְּרִנָּסָה אוֹ בְּנִים אוֹ כְּשִׁישׁ לוֹ חוֹלָה חֵם וְשָׁלוֹם, בְּבֵיתוֹ וְצָרִיךְ
 רְפוּאָה וְכוּ', עַל כֵּן יִהְיֶה עֶקֶר עֲצָתוֹ רַק לְהַתְּפִיל לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ
 וַיֵּאֱמִין בְּהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ שֶׁהוּא טוֹב לְכָל כִּמּוֹ שֶׁכָּתוּב טוֹב ה' לְכָל,
 הֵינּוּ לְכָל הַדְּבָרִים הֵן לְרְפוּאָה הֵן לְפְרִנָּסָה הֵן לְכָל הַדְּבָרִים,
 כְּשֶׁמֵּאֱמִין כָּךְ, בּוֹדֵאֵי יִהְיֶה עֶקֶר הַשְּׁתַדְּלוֹתוֹ בְּתֵר קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
 וְלֹא יִרְדֹּף אַחַר תְּחִבּוּלוֹת רַבּוֹת, כִּי רַבָּם אֵינָם מוֹעִילִים כָּלוּם וּמְעַט
 דְּמְעַט הַמוֹעִילִים אֵינּוּ יוֹדְעֵ מֵהֶם וְאֵינּוּ יְכוּלִּים לְמַצָּאם אֲבָל לְקַרְא

זָקַק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ה'תכ"ב

מזמור מלכה רנ"ג ת' זצ"ל "צדק צנני מקוהה שידך צהד מוספרי רבנו יהיה תיקון רכ"ל"

"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

לְהַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא זֶה טוֹב וּמוֹעִיל לְכָל דְּבָר שֶׁבְּעוֹלָם וְזֶה יָכוֹל
לְמַצֵּא תָמִיד כִּי הוּא יִתְבָּרַךְ בַּנְּמֻצָא תָמִיד (שָׁם, סִימָן י"ד):